

(החמש מעמוד 29)

הביאה לכך שיהודים רבים הסי כי הפיתרון הוא תמיכה עיונו במדינת ישראל.

ארנס אומר כי התנגדותו לאו הימני של מדינת ישראל צו מתוך חוויותיו האישיות קצין. צבא האמריקאי בתקופת מילתו העולם השנייה, כאשר הודמן לבקר במחנות ההשמדה. ראי כמה קל היה להידרדר למנטאלי נאצית. אני ראתי כמה מהמתנ בעוד שאחי לא ראה אותם. וא סבור שזהו באמת ההבדל בינינו שני האחים ארנס נולדו בליט לאב שהיה איש-עסקים ואם שו תה רופאת-שיניים. עם עליית נאצים לשלטון העביר האב מישפחתו לארצות-הברית דרך גה. בירת לטביה. מעבר זה התא שר בזכות קישורי-העסקים שי האב בארצות-הברית.

כאשר נוסדה מדינת ישראל שנת 1948 החליט משה (שה) בן 23 להגר לשם. למרות התו דותו הנמרצת של האב למעורב כלשהי במדינה החדשה. אחרי התיישב בישראל גלש משה בו זקה, לדברי אחיו, לכיוון הינו של הזירה הפוליטית.

תחומי ההתעניינות העיקריים ריצ'רד ארנס קשורים כולם וזכויות-האדם. סיפרו השמחת בפראגואי נכתב אחרי ביקור באמצע שנות ה-70. בספר חי ארנס את הטבח שנערך באינדי גים על-ידי משרטו הימני אלפרדו סטרוסנר, מישטר הנו לתמיכתן של ארצות-הברית וי ראל גם יחד. הישראלים נו לפראגואאי סיוע צבאי מקיף. במ עה ברורה שדוקטור מנגלה נמ שם ונהנה מהכנסת אורחים בו בה. אומר ארנס. כאשר הייתי פראגואואי התגאו רבים מאנ הממשלה בנוכחותו של מנגלה ארצם. הם הסיעו אותי ליד ג שלדברי התושבים היה שייך ודיברתי עם גולה גרמני שא שהוא שיחק שחמט עם מנגלה עתים מוזמנות.

ארנס טוען גם כי שריהו של פראגואאי ניסה לשחד או והציע לו כמתנה שיסחי אד ניכרים, אם יסכים שלא לפר מה שראה. כאשר פירסם או לראשונה את מימצאיו במאמר שנת 1978. התחילה העיתונות רישמית בפראגואאי לכנות או כמי שהינו, אותו פרופסור או הרקוב, ברומזה שאפילו כיה יורים תהיה טובה מדי עבור נזכר ארנס.

למרות פחדיו כאשר לכיוון צועדת ישראל תחת שילטונם בגין ושרון, ארנס עדיין מק שיטודות מתונים יותר יגברו כס של דבר. בזמן ביקור שערך או בישראל אחרי מלחמת 1973, א כי הבחין בפערים רציניים ברנ החיים בין אשכנזים ובין ספרדי אבל הוא גם הבחין בתחיי של סיכוי למדינה טובה יו "כי, כך אומר פרופסור ריצ' ארנס, אם ידעו הישראלים העובדות האמיתיות, הם יהיו מ גלים, מתוך הרגשת בושה, לפ מעליהם את המגהיגות הנפש שהשתלטה עליהם.

עד כאן תרגום הכתבה במ איסט. לשרהביטחון הישראלי הו יש בעיות פוליטיות לא רק אחיו ריצ'רד, אלא גם עם יגאל ארנס. בנו של ארנס, הל עכשיו באוניברסיטה אמריקא היה בישראל אחד הפעילים ב צת השמאל הקיצוניות מצפן. תבריו במצפן הו ארנס הבן או ציוני, והתנגד בחריפות לכי בגדה המערבית וברצועת עו הוא יצא לארצות-הברית א גישואי, בתחילת שנות ה-70. משך שנים ארוכות כמעט התבטא יגאל ארנס בטומבי בע גים פוליטיים הנוגעים לישו אך מאז פרצה מלחמת הל הוא התייצב בהפגנות, כשהוא שלט בגנות המדיניות הישרא מול קונסוליות ישראליות ש

ישבתי אצלם שעתים. מלבד הדברים שנאמרו, לא הרגשתי בשום שינוי. הבית הוא הבית ש אני מכירה מקודם. התינוקת שק סה ודורון בן ה-4 צורח ומשתולל כמו כל ילד ישראלי ממוצע. בבר קר קמים והולכים לעבודה, מתפר נסים, לוקחים משכנתא, חולמים על בית יותר טוב, ממשיכים את הקשרים עם כל החברים מהעבר ועם המישפחות, רואים טלוויזיה, קוראים ספרים, חולמים על עוד נסיעה לחו"ל, יוצאים למילואים.

קולחוזים

וקיבוצים

רשימת החברים הקרובים נוספו עוד שמות רבים של אנשי אימן, והקשרים ביניהם חשור בים וממלאים אותם. אני אומרת להם שאני לא רואה שום שינוי, שום הבדל, והם מס בירים שהדברים שקרו להם אי אפשר לראות. הם אפילו לא מדב רים על שינויים, הם חוזרים ומ דברים על השתפרות. על ההרגשה שהם טובים יותר, שלמים יותר, ערכיים יותר, ואולי פחות שייכים לעולם הזה, שהם אומרים עליו "עולם מלא רציחות ואונס ורמ אוריות ובגידות".

החיים היומיומיים לא השתנו. אימן הוא דבר מציאותי. הוא לא מנתק אותך מהחיים, הוא רק נותן לך כלים של חשיבה להתמודד איתם, הם מסבירים. אני מספרת להם שכל העסק נהיה חם בגלל התאבדות של אנשים הקשורים לקבוצות מסויי מות, כמו רינה שני ואחרים, ש אנשים ברחוב פשוט אין רואים הבדל ביניהם. לדבר על אימן בנשימה אחת עם הסיינטולוגיה או המהרישי או רינה שני או הרי קרישה, זה עוול והולכת שולל. זה הרבה יותר חוטא לאמת מאשר לדבר בנשימה אחת על ה קולחוזים ברוסיה, על הקומנות בסין ועל הקיבוצים בישראל. אני מקווה שאת מבינה את זה עכשיו, מביטה בי פנינה בתדהמה.

יצאתי מביחם של פנינה ועידן בהרגשה שהם עשו קצת יותר חשדניים כלפי אנשים. הם עמדו בתוקף על זכותם לקרוא ולראות כל מה שאכתוב (דבר, שלאור היכרותי איתם, אני מאמינה שלא היו מבקשים לפני כמה שנים), יצאתי בהרגשה שאימן לא מעניין

הם על רמה אחרת. ההערכה הה דדית גדלה. הסובלנות של אחד בתל-אביב. כל אחד מהקיצוניות שלו, גדלה.

כשנסעו להלוויה של סבתא ב קיבוץ, הגיע יפתח לבוש כמו תלמיד-ישיבה. הוא הרגיש במבטים של חבירה-משק, ניגש אל עידן ואמר לו: "עידן, תשמור עליי". היה ברור לשניהם שבעזרת אימן עידן יכול לשמור עליו. הם ערים ליחס השלילי של ה חברה. יותר נכון — של האנשים שאף להם מושג מהו אימן, ומה הוא עושה לבן-אדם.

כולם חושבים שזו עוד כת, בניו סח המהרישי או רינה שני. אפילו להורים של עידן ולאמא של פנינה יש איוה רתיעה מלהצהיר בפומבי "הילדים שלנו באימן". אין להם הכלים להתמודד עם דעת-הקהל ה בלתי-ארוהת. הם עדיין אומרים "זה עוד ג'וק של עידן, אומרת פנינה.

אויברסיטה והשני לא, או כשאחד מחליט ללכת למושב והשני רוצה בתל-אביב. אחיו של עידן, יפתח ציונינג, הפך דתי. הוא בא לבקר אותם, בהתחלה היו ויכוחים ביניהם, עכ שיו זה נפסק. אפילו יפתח, שבעיניו כל מה שאינו יהדות הוא "כוחות הרשע", מבחין בדברים הטובים שהאימן עשה לפנינה ועידן. שני הצדדים מרגישים שהיחסים ביניהם היום

לא מחליף להם את השם. אם הם רוצים, הם מחליפים לעצמם את השם ומאמצים שם הנראה להם כבעל-משמעות.

עניין השמות בא כדי לנתק איכ שו את העבר. לתת הודמנות לבן-אדם להתפתח כאילו מההת חלה.

הם מסבירים לי שהמוח האנושי עובד על ליניקים. השם עידן סער, למשל, מתחבר אצלו ואצל אנשים שמכירים אותו עם התקופה של הקיבוץ וחיל-האוויר, ועם כל ה דברים שקרו לו בתקופה ההיא, וגם עם תכונות של טיפ ושל קיבוצניק.

אם רוצים להתחיל מההתחלה, לפחות מבחינה רוחנית, מנסים לנתק את הדברים שקרו בעבר, ו זה כולל את השם. באימן הם מתייחסים זה אל זה בהוה, אף אחד אינו מייצג את העבר שלו.

עוד

ג'וק"

גם הסיבה שהם לא יכו לים לספר לי מי הם בדיוק האנשים בקבוצה שלהם. באופן כללי הם יודעים שהאנשים באים מכל קבוצת גיל, מכל קבוצת ה שכל ומקשת רחבה של מיקצועות. במיקרה הוא יודע על חבר אחד באגודה שהוא תל-אמן בצה"ל, כי סיפרו שהוא בא לאימן לראות מה בנו מוצא שם, ונשאר גם הוא. מפעתי כבר על זוגות שהתגרשו מפני שאחד מבני-הזוג הלך לאימן, והשני לא רצה. שאלתי את עידן מה היה קורה אילו לא היתה סניגה מצטרפת. הוא לא יודע מה היה קורה, הגישה שלה היתה חיובית מההתחלה, ולכן לא היתה בעיה. אילו היתה לה התנגדות עקרונית, קרוב לחדאי שהיו נוצ רים בקיעים בקומוניקציה ואולי בקשר ביניהם, אבל זה הרי קורה לאנשים שאחד הולך ללמוד ב-

פנינה ועידן באחד מיובלי אמזונס בפרו

האם מישהו יכול לטעון שאינני מאזן?

..אימן הוא דבר מציאותי.

הוא לא מנתק אותך

מהחיים, הוא רק נותן

לך כלים של חשיבה"

אותי אישית, ושהם הרגישו בזה, ולכן הם מעריכים אותי קצת פחות מאשר קודם לכן. יצאתי בהרגשה שבעיני עצמם הם הפכו לאנשים יותר רוחניים — וממילא אנשים אחרים הם גשמיים יותר.

פנינה ועידן נשארו בעיניי זוג צעיר רגיל, שום דבר לא נגרע. מה שהתווסף להם, לפי דעתי, זו דעה טובה מאוד על עצמם ועל יכולתם האינטלקטואלית. אני סבר רה שהם מסתכלים עלינו, הלאר אימניסטים, קצת מלמעלה. לא יותר מאשר אנחנו מסתכלים עליהם.

יצאתי גם בהרגשה שאם יבוא יום וילדי יפנו לדבר דרך פנינה דרכי — דבר שאני מקווה בכל ליבי שלא יקרה — בעיקר בגלל הפחד של ההתרחקות — אם יבוא יום כזה, ואוכל להתחילט בשבילם לאן יפנו (באופן תיאורטי, כמובן) הייתי בוחרת בשבילם באימן, מ תוך ההרגשה שהם הכי פחות מויק. דניאלה שמי

הם ניסו לשתף את ההורים ב אימן, להעביר להם את ההתלהות, אבל זה לא הלך. פעם הומינו אותם לפגישת-הורים, שנערכת מדי פעם כדי שהורים לא יצטרכו לשמוע ממישהו מה זה, אלא יוכלו לבוא ולשמעו ולהיווכח בדם.

אמא של עידן באה כשהיא ביי קורתית מאוד, וכך היא גם עזבה. אבא שלו הלך ונרדם באוטו. היה עייף מיום-עבודה מפרך. קצת חבל להם על זה, אבל באימן לא מאמינים במיסיונריות, והם הפסידו לנסות ולעניין אותם.

הם מתנגדים לרינה שני, למשל. פנינה חושבת שרינה שני עושה נזק לאנשים צעירים מאוד. מכתיי בה להם מיסגרות נוקשות, תחת לתת להם כלים לבנות לעצמם מיסגרות משלהם, כמו שעושים באימן. הם מתנגדים חריפות ל שימוש בסמים, וגם לא מקבלים לשורותיהם אנשים מתחת לגיל הבגרות — 18.